

Magisterská práce

Václav Švarc

Svoboda a odpovědnost při vytváření postavy

Již v záhlaví si autor této magisterské práce vytyčuje a pojmenovává témata:

„Tato diplomová práce se zabývá problematikou herecké svobody a odpovědnosti a sestává z chronologicky seřazených zkušeností ze školní a profesionální praxe. Doplněna je o možnosti kultivace herecké svobody a zároveň se zabývá chybami, které k ní naopak nesměřují.“

Vést tuto diplomovou práci bylo pro mne o to obtížnější, že jsem u většiny popisovaných nejistot, pochybností, přílišné tenze a nedostatku sebedůvěry byl přítomen a pracovali jsme společně na všem, co student Václav Švarc pojmenovává a s upřímností na sebe přiznává. Ať už to bylo u dvou klíčových klauzurních prací. Shakespeare Othello v roli Jaga a pak především ve Třech sestřích Solený.

(Pod názvem „Téměř tři sestry byla tato klauzura přenesena do DISKU)

V kapitolách: **Učím se řemeslu a Herec není středobodem vesmíru**, se pak Václav Švarc vyrovnává s prvním „úrazem“ při přechodu z DISKU na profesionální jeviště, což je fáze, kterou zažívá většina absolventů. Zdá se, že je to téma marginální, ale intenzita této zkušenosti je zřejmě natolik silná, že se objevuje v magisterských pracích často, jako nezanedbatelný zážitek.

Práce na postavě Charlieho v Pomoně: Zde při detailním popisu se pak objevuje u Václava Švarce skutečná snaha o samostatnou práci na postavě a poprvé, vědom si své „odpovědnosti“ dochází k poznání, že herectví je vědomá, nikoliv jen intuitivní činnost. Však také ve spojitosti s partnerem dokázal vytvořit na ne zcela velké ploše plnohodnotnou postavu.

Václav Švarc se pak velmi obsírně zmiňuje o postavě Soleného. Sváděli jsme tehdy velký zápas o pochopení postavy. O to, čemu by se zjednodušeně mohlo říci psychologicko-realistické herectví, o složitém předivu vztahů a motivací pro postavu, která neoplývá množstvím textu, ale o to více je bohatá svým vnitřním životem. Víím, že to pro něj byl nový a velký zážitek. Dosáhnout hloubky postavy je přímo odvislé od dosud žité zkušenosti. Myslím, že jsme však spolu dosáhli umění možného a Solený patří, podle mého názoru, k jeho největším

úspěchům a posunulo jej o značný kus k poznání, že bohatství role nespočívá pouze v množství replik.

V závěru se Václav Švarc snaží najít nějaké podobnosti v memoárech slavných herců a pokouší se najít i v jejich začátcích podobné pochybnosti sama o sobě, o jejich pocitech nedostatečnosti a vybírá si z paměti Zdeňka Štěpánka. Sám pak dospěje k závěru: Pro svou diplomovou práci jsem si stanovil téma svoboda a odpovědnost při vytváření hereckého výkonu. Rozhodl jsem se tak, protože jej považuji za hlavní téma, které mě provázelo po celou dobu studií. Především mě limitovalo, že jsem se nedokázal při zkoušení a následně při představení plně uvolnit, což se postupně zlepšuje, a sám jsem si vytvářel překážky svou nepřipraveností a útekem od zodpovědnosti.

Musím konstatovat, že pokud někdo z ročníku ušel největší kus cesty a učinil největší proměnu sebe sama, pak to byl právě Václav Švarc.

Navrhuji hodnocení B

Tomáš Töpfer

3.6.2017